

Francesc M. Rotger

Si parlem de cinema i de teatre, és inevitable tornar, una i altra vegada, al senyor Shakespeare. Aquest estiu s'ha estrenat a les nostres pantalles una enèsima producció cinematogràfica inspirada en una de les seves peces: *El somni d'una nit de Sant Joan*, de Manolo Gómez i Àngel de la Cruz. Curiosament, és una pel·lícula de nacionalitat espanyola i d'animació, dos aspectes no massa habituals a les adaptacions de Shakespeare al cinema. Curiosament, també, sembla que realitza una versió bastant lliure de l'argument original. Atès que els seus personatges són dibuixos animats, en aquest cas el mèrit interpretatiu correspon, en bona mesura, als actors i actrius que hi posen les seves veus, com Gabino Diego, Carmen Machi, Isabel Ordaz, Emma Penella, Gemma Cuervo i José Luis Gil. *El Somni d'una nit d'estiu*, títol tal vegada més habitual entre nosaltres per a aquesta mateixa comèdia, potser no és l'obra més cinematogràfica de Shakespeare;

però tampoc de les més desconegudes pel cinema, fins i tot Bergman i Woody Allen n'han fet recreacions. Als escenaris de Palma record, ara mateix, quatre posades en escena distintes del *Somni*: una, molt visual, de Lindsay Kemp, una altra d'Ur Teatro (magnífica), una tercera, a càrrec d'alumnes del Centre Dramàtic Di Marco, amb moltíssim de mèrit, i una quarta, excel·lent, dirigida per Pitus Fernández i produïda per Rafael Oliver.

Aquest mateix productor mallorquí, si bé ara en col·laboració amb un director alemany, Konrad Zschiedrich, ens ha presentat, també aquest estiu, una nova versió teatral, ben realitzada, de *Molt soroll per res*, una altra de les comèdies més brillants de Shakespeare. En aquest cas, una estupenda versió cinematogràfica ha contribuït a popularitzar la peça original, *Much Ado About Nothing* (*Mucho ruido y pocas nueces*, en castellà), del clàssic britànic: la dirigida el 1993 per Kenneth Branagh i protagonitzada per ell mateix i per l'esplèndida Emma Thompson, amb un reparti-

ment de luxe, del qual en formaven part, entre d'altres, Denzel Washington, Keanu Reeves o Michael Keaton. Com a curiositat per al nostre àmbit històric més proper, l'anècdota d'uns personatges com el príncep Pere d'Aragó i el seu germà Joan.

D'un altre genial autor de llengua anglesa, Oscar Wilde, el cinema ens ha apropiat recentment una adaptació d'una de les seves peces teatrals, *El ventall de Lady Windermere*, amb el títol de *A good woman*; pel·lícula que crec que evidencia massa el seu origen escènic, i en què l'únic avantatge de la seva adaptació a la pantalla sembla que són els superbs paisatges d'Itàlia. Les reflexions verinoses de Wilde sobre la societat i la condició humana, això sí, mantenen la seva vigència, tot i el temps que ha passat. El millor d'aquesta versió realitzada per Mike Barker és, sens dubte, el sòlid actor Tom Wilkinson, així com la selecció d'intèrprets secundaris que l'acompanyen i que contrasten amb la inexpressivitat de la protagonista, Scarlett Johansson.

El ventall de Lady Windermere de Lubitch.

